DEN VISSNADE ROSEN

ELLER

RÖVAREANFÖRAREN I HOLAVEDEN

SVENSKT ORIGINAL

(Forts. fr. föreg. n:r.)

— Och har jag då icke uppfyllt dessa? Vad kan hon hava att beklaga sig över? Under min hand hava räntorna på hennes förmögenhet oupphörligt växt, och godset befinner sig i det bästa skick.

— Medgives, och i detta avseende kan intet klander fällas. Men, herr greve, hade ni inga andra plikter att fylla? Är förvaltningen av hennes förmögenhet det enda, som ålegat er? Mig tyckes dock, att ni också bort vaka över hennes lycka, vilken ingalunda betryggas av rikedomen.

— Jag vet mig icke ha något att förebrå mig, i vad som angår min niece, svarade greven, och hans ansikte visade en hög grad av otålighet.

— Inte? Men därpå är ju icke att undra; det har mer än en gång visat sig, att ni har ett rymligt samvete, herr greve. Jag vill dock göra er uppmärksam på, att Marian varit ett offer för de mest egennyttiga beräkningar, och att det varit er plikt att skydda henne för dessa lumpenheter.

— Om vilka beräkningar talar ni?

— Det vet ni mycket väl, ehuru ni låtsar okunnighet därom, svarade Alban, vars tålamod började att giva vika. Jag syftar på hennes förbindelse med Paul. Jag känner, vad som förmått er till alla dessa stämplingar mot den stackars flickan, och hur det lyckats er att snärja henne i edra garn, men var säker om, att jag skall göra edra planer om intet. Marian Gyllenton skall aldrig bliva förenad genom äktenskapets band med den idiot, ni bestämt till hennes make.

— Och ni, ni skulle kunna hindra det? sade greven och steg upp samt lade armarna i kors över bröstet, i vilken ställning han förblev stående framför Alban med sina utmanande blickar fästade på denne

— Ja ,vid Gud! Han skall icke få vidröra henne med ett finger. Det skall jag veta att förekomma.

— På vad sätt och genom vilka medel?

— Genom att tvinga er att omintetgöra denna tilltänkta förbindelse.

— Och om jag vägrar?

— Ni skall icke göra det, ty de medel, jag har i min hand, äro kraftiga nog att tvinga er mot er vilja, och jag befaller er att upplösa Marians förbindelse samt förbjuda giftermålet mellan henne och er son.

— Mellan båda mina söner? frågade greven med ett hänfullt leende.

— Mellan henne och er son Paul. Er andre son gör inga anspråk på hennes hand, svarade Alban och betraktade greven med en stolt blick.

— Marian har av fri vilja valt sin trolovade, och jag har givit mitt samtycke, sade greven kort. Jag menar, att vårt samtal nu kan anses slutat.

Han försökte att antaga en förnäm hållning, och med handen gjorde han en avvisande åtbörd, men Albans blickar uttryckte ett föraktligt lugn.

—, Icke ännu, svarade han. Jag har ännu tålamod med er, ty jag har önskat skona er, eftersom ni är min far. Det är icke svårt för mig att bevisa ogilitigheten av ert andra äktenskap, då det ju ingicks, medan ännu en första hustru levde. Paul är oäkta, men jag är er arvinge, eftersom jag är född i ett lagligt äktenskap, om det än icke är någon heder för greve Gyllenton, att hans son är en beryktad rövaranförare. Vad tror ni ert straff för övrigt bli, då världen får veta, att ni begått tvegifte?

— Och ni skulle kunna anklaga er egen far, pustade greven och sjönk åter ned i länstolen.

— Utan förskoning, det svär jag vid min moders minne, för så vitt ni icke ingår på mina villkor, svarade Alban med orubbligt lugn och kall beräkning.

Greven försjönk i djupt begrundande; han fann sin ställning allt annat än hållbar. Han kunde icke nog fördöma sin tanklöshet att ej förstöra den farliga vigselattesten, vars äkthet icke kunde bestridas.

Han kunde icke heller betvivla, att Alban skulle sätta sin hotelse i verket. Greven ägde nog människokännedom härtill, och hans förmåga att uppfatta de personers karaktär, med vilka han kom i beröring, var icke ringa. Han misstog sig ingalunda på Albans skaplynne och förstod, att hans ord låg något helt annat än blott en tom hotelse. Han insåg till följd därav, att det måste komma till något slags uppgörelse, genom vilken han kunde draga sig ur den svåra situation, i vilken han befann sig.

Att hans tankar därunder kommo att taga en för hans faderliga känslor föga hedrande riktning är något, som man icke så mycket kan förvånas över, då man känner grevens hårda och oböjliga karaktär samt hans inre ringa värde. Den egna fördelen å ena sidan och fruktan å den andra gjorde honom likväl mycket obeslutsam om den väg, han borde välja.

På inga villkor finge Alban falla i rättvisans händer. Det var något, som greven på allt vis måste söka att förekomma, det insåg han, men om den unge mannen däremot av en lejd hand kunde göras oskadlig för framtiden, så skulle greven för all framtid vara befriad. Greven var, som man finner, icke mycket nogräknad i annat än det som rörde det yttre anseendet; det inre var något, som han aldrig under hela sitt liv lagt någon vikt uppå.

Men under det greven hängav sig åt sina tankar, tycktes Alban helt obekymrad. Han hade saken redan klar för sig; dock syntes det på hans ansikte, att grevens innersta tankar icke voro så obekanta för honom, och att han anade, vad som dolde sig i djupet av den gamle ädlingens bröst.

Till slut upplyfte greven sitt huvud och fäste på den unge mannen en forskande blick.

— Vad gagn har ni av att omintetgöra detta giftermål, vilket är det enda, som kan rädda vår familj från en oundviklig ruin? frågade han.

— Marians lycka, svarade Alban.

— Och skulle hon då bliva så olycklig med Paul?

— Utan tvivel. Näppeligen kan ni tillerkänna Paul de egenskaper, som skulle kunna göra en kvinna lycklig.

— Må vara, att Paul saknar de yttre fördelar, som kunna vara av värde för en ung och skön kvinna, men han skulle däremot kunna äga inre egenskaper, vilka äro av långt högre värde.

— Han kunde äga, ja — men äger han dem också?

Greven teg; han kunde icke besvara denna fråga, ty ingen visste bättre än han, hur misslottad Paul var även till sin inre människa.

— Och varför fäster ni så stor vikt vid det som rör Marian? Mig veterligt har ni ingen beröring med henne.

— Härpå kunde jag giva er många svar, dock nöjer jag mig med att giva er ett: hon är för god att bliva ett offer för sina rovlystna släktingars vinningslystnad.

Åter inträdde några ögonblicks tystnad, varunder greven betraktade sin son en giftig blick.

— Ni borde litet mera tänka på er egen säkerhet, yttrade han till slut. Ni borde icke vara okunnig om den fara, som hotar er, då ett högt pris är utfäst för ert gripande. Vore det icke under dessa omständigheter klokast, att ni begåve er ur landet? Jag åtminstone skulle vilja råda er därtill.

— Jag skall tänka på ert råd, herr greve, så snart jag befriat Marian från det hotande öde, ni velat skapa henne genom att förena henne med Paul. Jag måste ännu stanna en tid för att bevaka hennes rätt.

— Och under tiden låta gripa er.

— Ni kan bespara er dessa bekymmer. De bojor, som skola fängsla mina lemmar, äro ännu icke smidda. Jag har mer än en gång brutit mina fienders leder och gått fri mitt ibland dem, som ivrigast spanat efter mig. Jag behöver icke uppsöka Holavedens djupa skogar för att hålla mig dold, ty ingen skall i den noble baron de Rieux kunna ana rövaranföraren i Holaveden.

— Detta kan vara osäkert — någon som känner er kan utpeka er kan utpeka er för dem, som söka er.

— Ingen, såvida icke ni vill göra det, greve, men detta skall ni nog akta er att göra, ty det ligger i ert eget intresse att icke förråda mig. Men nog om mig! Har ni fattat ert beslut?

— Vilket beslut?

— Herr greve! Jag vill göra er uppmärksam på det lönlösa uti att med mig gå några krokvägar. Alltså, rakt på målet! Vill ni eller vill ni icke upplösa Marians förbindelse med Paul?

— Om jag än vill, så skulle jag icke kunna det.

— Bara prat. Tror ni icke, att jag känner, hur långt er makt sträcker sig? Ni kan lösa henne från hennes löfte och återgiva henne den frihet, varefter hennes arma hjärta så länge suckat. Skicka er son till utlandet och giv er myndling en make, den hon kan både högakta och älska.

— Och vem vill ni då, att jag skall giva henne till man?

— Doktor Sager.

— Doktor Sager! En ofrälse! Vad tänker ni på? En Gyllenton skulle äkta en Sager!

— Varför icke? Jag vet ingen, som vore mera värdig att få Marian till hustru.

— Doktor Sager i all ära, men aldrig kan jag giva mitt bifall till en förening mellan min kusins dotter och en man av låg börd.

— Jag ämnar icke ingå i någon diskussion med er om ståndsfördomarna. Marian skall bliva doktor Sagers brud, om hon vill det; därom är ej tu tal. Frågan är blott, att hon blir fri, och därom skall ni draga försorg.

— Vet ni icke ,att Marians bröllop med Paul redan är bestämt, och att det icke vidare kan bliva fråga om någon brytning?

— Ni må hava bestämt det, men jag förklarar, att det icke blir något bröllop av, ty innan den dagen skall jag hava demaskerat er, herr greve.

— Ni fortfar att hota mig med att uppväcka skandal?

— Ni vet, att det icke blott är ett hot.

En tystnad inträdde. Grevens panna lade sig i djupa veck, och uttrycket i hans ansikte utvisade bekymmer. Den kalle ,stenhårde mannen, vars vilja aldrig förr varit underkastad någon annans, kämpade en häftig kamp med sitt upproriska inre, vilket ville brista ut i vrede över den djärve, som vågade trotsa honom.

Stolt som en konung stod denne lagbrytare framför honom med korslagda armar och högburen panna, fordrande, att han, ädlingen, skulle böja sig under hans vilja. En oerhörd förmätenhet! Och dock hade han ingen annan utväg än att kväva sin harm och underkasta sin vilja den mans, som i sin hand ägde ett så farligt vapen emot honom. För greven var det dock icke lätt att offra målet för sina mest varma önskningar och själv omintetgöra frukten av sina bemödanden.

Han beslöt göra ännu ett försök att rädda sina dyrbara intressen och höjde mot Alban sin osäkra blick.

— Ni måste giva mig betänketid, sade han.

Men Alban hade redan genomskådat honom, och med en blick, vilken uttryckte hans orubbliga beslut, yttrade han:

— Nej, greve, icke en enda dags betänkande giver jag eder. Mitt beslut är redan längesedan fattat och kan av intet ändras. Ni har hört mitt villkor och ni har att välja: antingen bryter ni det band, som fängslar Marians frihet, och skickar er son tillbaka till Paris, eller vart som helst ni behagar, eller ock gör jag mina anspråk som laglig son till greve Sebastian Gyllenton gällande. Ni vet själv, hur lätt det är för mig att bevisa, det jag är er son, och att ni begått tvegifte, då jag i min hand äger min moders vigselattest.

— Är ni då helt och hållet utan allt förbarmande! utbrast greven och knöt krampaktigt sina händer. Vill ni driva er egen far till ytterligheter?

— Vad förbarmande har väl ni att vänta av sonen till den olyckliga Livy Vilde, greve? svarade Alban med en mörk och hotfull blick. Har ni väl någonsin själv utövat förbarmande, ni, som med den största grymhet störtade en arm och värnlös kvinna i det djupaste elände, ni som aldrig frågade efter den varelse, vilken genom er kom till liv i denna usla värld, och som lämnad åt sig själv blev vad han är — ni, som icke nöjer er med att stjäla det guld, som er kusin anförtrodde i er hand, utan också hans barns hela levnadslycka? Nej, intet förbarmande med er! Jag fordrar rätt — en sträng och omutlig rätt.

— Rätt —! Hur vågar ni, som själv är en grov brottsling, tala om rätt? frågade greven med flammande blickar.

— Om jag är en brottsling, så är jag det genom er, herr greve. Vad gjorde ni väl för ,ert barn, arvingen till ert namn och er titel? Tog ni vara på er son och gav honom ledning i hans unga år, eller lämnade ni honom vind för väg? Jag har likväl icke kommit för att fordra räkenskap av er för mitt förspillda liv, ty det kommer en dag att vila tyngre på er än på mig. Jag har endast kommit för att skaffa den betryckta rätt. Välj, greve, jag ger er icke en minuts längre betänketid.

Det var tydligt nog för greven, att han intet hade att vänta av denne man, vars oförrätter han själv hade förvållat.

— Jag går in på de villkor, som ni förelagt mig, sade han med en röst, som ljöd något osäker. Marian skall bli fri från den tilltänkta förbindelsen med min son, vilken jag inom kort skall sända bort. Är ni nöjd nu?

— Fullkomligt, svarade Alban och bugade sig.

— Och vigselattesten? frågade och såg oroligt på den unge mannen, som tycktes vilja draga sig tillbaka.

— Skall jag nog förvara, svarade denne med ett leende, som ej var svårt att tyda.

— Ni — jag trodde, att den var priset för mitt löfte, och att ni, så snart ni erhållit det, skulle återlämna den i min hand.

— Då misstog ni er, herr greve, svarade Alban. Jag behåller vigselattesten som säkerhet för uppfyllandet av ert löfte. Mitt löfte innehåller blott att icke göra bruk av den, så framt ni håller ert.

— Men vad garanterar, att ni håller ert?

— Mitt givna ord.

— En tämligen osäker garanti.

— Ingalunda, herr greve. Ni bör påminna er, att Livy Vilde fött mig till världen, och att jag, ehuru son till er, dock kunnat ärva någon av hennes dygder. Jag vill våga livets dyrbaraste intresse, om ni kan bevisa, att Alban Vilde någonsin brutit sitt givna ord.

Grevens ögon mötte Albans; det låg i dem intet hån, och dock utbredde sig en rodnad av blyghet över grevens panna. Han nedslog sin blick och sammanpressade hårt sina läppar.

— Herr greve, fortfor Alban utan att låtsa märka grevens rörelse, det ligger i ert eget intresse att snart upplösa Marians förbindelse, ty icke förrän hon är fri är er säkerhet betryggad. Jag skall icke upphörk att bevaka hennes intressen. Det ni har att göra, måste ni göra snart.

— Innan morgondagens sol gått ned, skall Marian vara löst från sitt löfte. Men kan jag därför vara lugn för er säkerhet, Alban?

— Det kan ni, eller åtminstone kan ni vara lugn för att vigselattesten skall vara i säkerhet, och detta är väl ändå det förnämsta, ty om min person bekymrar ni er säkerligen föga. En sak vill jag dock råda er till, herr greve; försök icke att bedraga mig. Det skulle icke lyckas er, och ni bör nu känna mig tillräckligt för att veta, att det icke är gott att leka med mig.

— Jag skall icke bedraga er; det skulle föga gagna mig, svarade greven. Men ni bör förstå, att jag icke kan känna mig lugn då jag vet, vilken fara, som hotar er. Jag vill gärna giva er alla kontanta medel, över vilka jag för närvarande kan förfoga, om ni blott vill gå in på att lämna Sverige.

— Greve Gyllenton, det förvånar mig, att ni, efter allt vad jag sagt er, vågar erbjuda mig ert guld. Er oförsynthet går längre, än jag, ehuru jag i grunden känner er usla karaktär, väntat. Ni behöver lika litet bekymra er om min person hädanefter som förut. Jag är son av en stackars zigenerska och är en beryktad rövaranförare. Med stolthet bär jag dock namnet Vilde, ty lögn och falskhet har aldrig fläckat detta namn, men om världen kände, att jag vore son av greve Sebastian Gyllenton, skulle jag blygas över den vanära, som ligger dold under detta lysande namn.

Det låg så mycket förakt i dessa ord, att greven oupphörligen skiftade färg. Han ägde likväl icke ord att möta den bittra sanningen utan måste under tystnad svälja förödmjukelsen.

Greven sjönk tillbaka i stolen nästan förkrossad av det förakt han läste i de blickar, varmed Livy Vildes son betraktade honom. Han kunde icke frigöra sig från den pressande tyngd, som lagt sig över hans bröst och hindrade hans andedrag. Den unge mannen, som han nu först lärt känna som sin son, hade på hans hjärta gjort ett djupt intryck, och hur det än var, hade han känt en mäktig rörelse i sitt inre vid åsynen av denne man, som påminde honom om en tid, vilken, det måste han erkänna inför sig själv, var hans livs härligaste.

Alban Vilde stod i beredskap att gå; han hade för närvarande intet vidare att göra, men då han upphunnit dörren, vände han ännu en gång sina ögon mot greven och såg, att denne led, djupt och bittert.

Under inflytande av vekare känslor vände Alban åter och lade sin hand på grevens skuldra.

— Låt oss skiljas försonade med varandra, viskade Alban med en så mjuk klang i sin stämma, att den fann genljud i grevens hjärta. — Ni har felat, men — vilken dödlig har icke gjort detta? Jag förlåter er, lika visst som jag själv en dag hoppas förlåtelse för mina brott. Gottgör vad ni kan av det onda ni gjort. Verka för er unga myndlings lycka och lev edra återstående dagar i ånger och bättring. Då skall helt visst också Livy Vilde i er dödsstund försonad räcka er sin hand och er själ finna frid med hennes.

Greven svarade intet, och dock såg man tydligt i den rörelse, som förmärktes hos honom, att hans skulle hava velat giva år av sitt liv, om han därmed kunnat köpa sig rätten att kalla denne unge man för sin son.

KAPITEL X.

Ett familjeuppträde.

Då greven följande middag infann sig, märkte grevinnan genast hans allvarliga utseende och frågade efter orsaken. Men Marian, som ägde en mera skarp blick än grevinnan, såg strax, att det var något stort bekymmer, som tyngde grevens hjärta, och hon gick honom till mötes.

— Ni är bekymrad, min gode onkel, viskade Marian så sakta, att endast greven hörde henne; giv mig del av sorgen; kanske mitt deltagande kan lindra den.

Hon sänkte sin blick, liksom fruktande att hava varit för djärv, men greven lade handen under hennes haka och vände hennes sköna ansikte emot sig.

— Det är tanken på dig, mitt barn, som gör mig bekymrad, sade han.

— På mig? viskade Marian och mötte frågande onkelns blickar, men greven strök smekande bort de blonda lockar, som glidit ned över hennes klara panna. Hon var så älsklig, och i de blå ögonens djup avspeglade sig en så sann, ödmjuk och ren själ, att greven kände sig rörd.

Men grevinnan, som icke kunde höra, vad som yttrades mellan förmyndaren och niécen, närmade sig med ett leende på sina läppar.

— Får inte jag också vara med i er vackra grupp? frågade hon och lade förtroligt sin hand på Marians skuldra. Om jag icke misstager mig, min älskling, fortfor hon; så är det en bön, som svävar uppå dina läppar. Säg ut den, och, om min stämma ännu besitter något av sin forna makt över min makes hjärta, så vill jag förena den med din, på det att du icke skall gå ohörd från din onkel.

Hon blickade så moderligt och hult på den unga flickan, men genom Marians varma hjärta drog en iskyla, vilken lade sin frost över de spåda blommor av barnslig tillgivenhet, som nyss velat spira upp under de faderliga blickar, som mött hennes i grevens ögon.

— Marians stämma är mäktig nog för att ensam göra sig hörd, svarade greven hastigt. Nu var det likväl ingen bön för sig själv. Hon har trott sig på min panna spåra bekymmer, och hennes bön var att få dela dem. Detta hedrar ditt goda hjärta, mitt barn.

— Marian är alltid ömsinnad och deltagande, sade grevinnan. Det skall för oss bliva en stor tröst att få äga en sådan dotter på våra gamla dagar; en verklig tröst, Sebastian.

Grevinnan försökte att inlägga hjärtlighet i sin stämma, men det ville icke rätt lyckas henne. Hon såg icke gärna den förtrolighet, som höll på att spira upp mellan hennes man och Marian.

Men denna fattade sin onkels hand och förde den till sina läppar; det låg liksom en bön om skydd i den blick, varmed hon såg upp till honom.

Och greven böjde sig ned till henne. Hans hjärta hade blivit varmt under hennes milda ögon.

— Hav tack, mitt barn, för ditt ömma deltagande, vilket bevisar, att du i ditt hjärta hyser en smula kärlek till den, som är satt att vara dig i faders ställe. Det skall nu, då jag vet, att du hyser förtroende till mig, icke bliva så svårt att offra egna önskningar för din lycka.

Och greven tog hennes hand i sin samt ledde henne fram i salen, där såväl Paul som miss Tweens befunno sig.

— Du vill veta, vad som vållade mig bekymmer, mitt barn, fortfor han, ännu fasthållande hennes hand mellan sina; och jag har svarat, att det är tanken på dig, som bekymrar mig. Jag fruktar, att jag icke sörjt för din lycka så, som jag bort.

— Jag tror, bästa Sebastian, att du kan sägas i det närmaste hava betryggat din myndlings lycka, då du åt henne utsett din egen son till make, inföll grevinnan skarpt.

— Jag är ej så säker därpå, svarade greven med mörk uppsyn.

Grevinnan spratt till och fäste på sin man en häpen blick.

— Om Marian icke älskar den man som hennes förmyndare utsett åt henne, så fruktar jag, att lyckan blir ringa, fortfor greven utan att synas giva akt på sin hustrus bestörtning.

— Och varför skulle icke Marian älska sin kusin? inföll grevinnan med av vrede och oro darrande stämma. Hon har bevisat sig vara en god och lydig dotter, som hörsammat sin avlidne faders vilja. Jag är övertygad, att hon också skall bliva en god maka, och jag betviviar ingalunda, att Paul skall bereda henne en lycklig framtid.

Med dessa sista ord vände sig grevinnan till sin son, vilken under tystnad avhjrt sina föräldrars yttrande.

Paul vände sig mot modern. Men han förmådde icke framkalla något liv i sina uttryckslösa ögon, då han svarade:

— Jag älskar Marian, det vet hon, och då torde det vara nog yttrat om den saken.

— Icke så alldeles, min käre Paul, svarade greven. Det fordras verkligen något mera, än att hon vet sig vara älskad av dig. Har du någonsin gjort dig reda för, om du äger förmåga att skapa den lycka, din fästmö har rätt att fordra? Du har kanske aldrig gjort dig den frågan ens, om hon älskar dig tillbaka.

— Men, min Gud, Sebastian, så du far ut mot de stackars barnen! utbrast grevinnan, som icke hyste någon högre önskan än att avbryta detta samtal, vilket hon fann högst vådligt för sina planer. Jag kan icke fatta, vad som kommit åt dig, efter som du med dylika olycksprofetior stör det lugn och den glädje, Pauls och Marians nära förestående förening skänkt oss alla.

— Alla? Är du säker därpå, Cecilia? sade greven med en sträng blick på sin hustru.

— Ja visst. Hava vi icke gemensamt hyst denna önskan, och är det icke med ditt samtycke, Sebastian, som våra barn trolovat sig med varandra? sade grevinnan.

— Det var med mitt samtycke, svarade greven; jag tog dock icke min unga myndlings känslor i betraktande då, och likväl hade det varit min plikt att noga underrätta mig om dem. Det finnes ingenting på jorden så olyckligt som ett äktenskap utan ömsesidig kärlek.

Grevinnans ansikte uttryckte den högsta grad av förundran. Aldrig förr hade hon hört sin man yttra sig på detta sätt, och hon började verkligen frukta, att det icke stod rätt till med hans huvud.

På Marian verkade dock detta ordbyte mellan de båda makarna högst obehagligt, och det var blott med den största ansträngning hon kunde återhålla tårarna, vilka hotade att bryta ut. Men miss Tweens blickade med ett helt nytt intresse på greven; hon ensamt tycktes ana den verkliga meningen i hans ord.

— Marian, mitt kära barn, fortfor greven med en öm och faderlig röst; jag har hitintills icke mycket tagit del av de känslor, som fyllde ditt hjärta, då du gick in på att förena ditt öde med min son. Jag var egoistisk, då jag blott tänkte på det, som var målet för mina egna önskningar, men nu har jag kommit till besinning av att jag har stora och ansvarsfulla plikter att fylla. Jag har under det år jag haft tillfälle att närmare lära känna det barn, min kusin anförtrodde i min vård, allt mer lärt mig älska dess milda och självuppoffrande väsen, och jag kan icke utan bekymmer tänka på den framtid du går till mötes, ifall du utan böjelse och blott för att fylla det du anser vara en plikt, äktar den man din förmyndare önskat giva dig. Svara mig uppriktigt, som om du stode inför din verklige fader; svara utan fruktan på min fråga: älskar du Paul, och är det ditt hjärtas fulla övertygelse, att du vid hans sida skall finna lycka?

— Store Gud, Sebastian, vilken domaremin du tager på dig! Du vill då förskrämma det stackars barnet! utropade grevinnan och trängde fram till den unga flickan för att draga henne med sig ifrån detta förhör, som hon uttryckte sig, men greven sköt sin hustru tillbaka ,och med en sträng blick sade han:

— Jag fordrar att bliva hörd nu och tillåter ingen, vem det vara må, att träda emellan. Jag uppmanar min myndling att besvara min fråga.

Han vände sig åter till den unga flickan, fattande hennes händer och höll henne fast; men Marians kinder hade blivit vita som snö, och en flod av tårar störtade fram ur hennes ögon.

— Det var det jag anade, sade greven dystert; dock kan jag icke förskona dig från att med ord besvara min fråga: älskar du Paul, och är det ditt hjärta, som valt honom till brudgum?

Grevinnan lyssnade i andlös väntan på det svar, Marian skulle avgiva. Hon hade en svag förhoppning, att detta skulle bliva undvikande; men på Mollys läppar lekte ett leende; den unga damen visste, att Marians sanningskärlek icke skulle tillåta henne att avgiva annat än ett fullt tydligt och med verkliga förhållandet överensstämmande svar.

Och efter att hava hämtat ett djupt andetag vände Marian sina stora, allvarliga ögon mot sin förmyndare.

— Min onkel, sade hon, då jag gav min tant löftet att uppfylla min avlidne faders sista vilja, var jag långt ifrån att ana, varuti denna bestod, men icke desto mindre besvor jag mitt löfte, ty jag var övertygad, att min far icke skulle önska något, som var orätt. Då min tant sedan upplyste mig, varom frågan var, kände jag mig på visst sätt besviken, ty det var icke överensstämmande med min uppfattning om min faders karaktär, att han ville förhindra mitt fria val. Jag hade ilkväl avgivit löftet, och ingenting kunde hindra mig från att uppfylla detta, även om min lycka därigenom bleve förspilld. Likväl måste jag tillstå, att om jag ägt att fritt förfoga över min hand, jag aldrig kommit att räcka dem åt min kusin. Jag rår icke för, att jag aldrig kan komma att älska Paul som min make.

Hon avgav detta yttrande så lugnt, och dock klappade hennes hjärta av ängest och oro; men greven såg vänligt ned på henne och lade sin hand beskyddande på hennes blonda hjässa.

— Var utan fruktan, mitt barn, sade han med höjd och klar stämma, på det att alla i salen skulle höra den, — ingenting skall hädanefter hindra ditt fria val. Jag upplöser din förbindelse med Paul. Du är fri, och märk, aldrig skall du med min vilja bliva hans hustru.

(Forts.)

Värdefull Svensk Bok FRITT!

Hvarje man borde sända efter ett exemplar av den intressanta och lärorika Svenska Rådgifvaren

"Goda Råd"

Denna berömda med flera illustrationer försedda läkarebok, som Dokto Leigh skrifvit speciellt för svenskar i Amerika, lämnar många värdefulla rå och upplysningar för unga män, omnämner alla för männer säregna sjukdo mar, deras följder, förebyggande och huru de kunna botas i hemmet o. s. v Boken handlar äfven om Lifvets Hemligheter och borde läsas af hvarje ung man. Om ni varit offer för oförstånd i era ung år, eller systemet blifvit försvagadt genom utsväfningar i senare år, bör ni skrifva efter boken. N kan blifva återställd till fullkomlig hälsa och styrka genom Dr. Leighs behandling. Boken sändes alldeles gratis och portofritt i försegladt omslag till alla, som insända namn och adress till

Dr. L. K. LEIGH, 177 N. State St., D. 14, Chicago, Ill.

ROYAL YEAST CAKES

BAKAR UNDERBART HEMBAKAT BRÖD.

Högsta Kvalitemärke för över 50 År

Friska, lyckliga barn

och vuxna äro tillfinnandes i de hem, där

DR. PETERS

KURIKO

är husmedicinen. Den är moderns första tillflykt, när någon av hennes kära blir illamående. Den är alltid säker och tillförlitlig. Man finner den i medicinskåpen i miljontals hem både här och i främmande länder.

Den är beredd av rena, hälsogivande rötter och örter, innehåller inga skadliga droger och kan tryggt givas åt småbarnen, såväl som åt unga och gamla med ömtålig konstitution.

Apotekare kunna ej förse er därmed. För närmare upplysningar tillskriv

DR. PETER FAHRNEY & SONS CO.
2501 Washington Blvd. CHICAGO, ILL.

(Levereras tullfritt i Kanada.)

MUSSOLINI VILL FUSKA OCKSÅ I "INDUSTRIELL DEMOKRATI."

Ett kuriöst lagförslag, som behandlas sötsurt på alla håll.

Enligt Mussolinis personliga anvisningar har det fascistiska partiets sekretariat utarbetat ett förslag till lag om förhållandet mellan arbetare och arbetsgivare. Förslaget syftar till ett slags fascistisk "industriell demokrati." Det går ut på obligatoriska syndikat, bildade av såväl arbetsgivare som arbetare, vilka syndikat skulle utöva en närmast rådgivande verksamhet rörande alla produktion och distribution rörande frågor. Dessa syndikat skulle förankras i författningen och skulle t.o.m. få rätt till direkt representation i parlamentet, där deras representanter skulle bilda ett slags rådgivande korporation.

Av de kommentarer, som hittills från skilda lager ägnats projektet, förefaller det ,som skulle varken arbetare eller arbetsgivare vara synnerligen förtjusta i det kuriösa förslaget. Att de socialistiska arbetarna komma att bekämpa det, kan anses som givet.

HUSTRUN SÖG UPP GIFTET OCH RÄDDADE MANNEN

Mr och mrs Zabriskie från Hackensack, N. J., tillbringa sommaren i Blowing Rock, N. C. Häromdagen hyrde de en automobil för en tur på landet. Då de kommit 12 mil från staden, så mr Zabriskie några blommor, som han önskade plocka. Han frågade chauffören, om det fanns ormar i trakten. På chaufförens försäkran, att det ej fanns några, hoppade mr Zabriskie ut på marken och hade just plockat ett par tre blommor, då han kände ett bett i ena benet och upptäckte en copperheadorm slingrande sig iväg bland buskarna. Han skyndade tillbaka till automobilen och befallde chauffören köra det fortaste han kunde till staden. Under tiden tog mrs Zabriskie skon och strumpan av mannens fot och sög ormgiftet ur såret. Mr Zabriskie föll i en halv dvala, och efter hans återkomst till hotellet i Blowing Rock arbetade tre läkare i flera timmar på att rädda honom. Det lyckades dem omsider, men utan hustruns behjärtade tilltag att suga ut så mycket av giftet, som icke redan funnit väg in i blodmassan, hade det icke lyckats dem.

BERÖMD SVENSK VETENSKAPSMAN AVLIDEN

Den 29 juli avled den berömde meteorologen Hugo Hildebrand Hildebrandsson i Uppsala. Han var en vetenskapsman med internationellt anseende.

Född den 19 augusti 1838 i Stockholm hade han således vid sin död uppnått den höga åldern av 87 år. Han blev student vid 20 års ålder och 6 år senare fil. doktor. Han blev nu docent i fysik och 1874 chef för observatoriets meteorologiska avdelning samt var 1878—1907 professor och föreståndare för det nyupprättade meteorologiska observatoriet. Han var vid sin död professor emeritus.

Det var på H:s initiativ som stormvarningar började utsändas 1905. Han har särskilt studerat stormarnas natur, och efter hans förslag upprättades redan 1874 stationer för iakttagelser av stormar i nästan alla europeiska länder, vilka stationer insände sina rapporter direkt till Uppsala.

Han har utgivit ett stort antal vetenskapliga arbeten. Hans anseende som meteorolog var mycket stort inom och utom Sverige.

TRÅDLÖS TELEFON PÅ TYSKA TÅG

Installering påbörjas i augusti.

Under augusti månad komma de första tågen med trådlös telefonanläggning att sättas i trafik. Dessa tåg bli till antalet fem på sträckan Berlin—Hamburg. Därefter kommer turen till Berlin—München. Man skall både kunna mottaga och avsända meddelanden, så att man bekvämt kan föra samtal med sina affärsförbindelser. Vidare skall man kunna uppfånga rundradio.

Telegram till de resande på tågen ombesörjas telefoniskt.

GYNNA VÅRA ANNONSÖRER.

F. B. PROBERT
OPTOMETRIST
Eyes Examined
Glasses Fitted
227 Main St. Opposite the Post Office Phone 2189
MOOSEJAW

Alltid trött. "Jag var mycket besvärad av svindelanfall; hela mitt nervsystem var angripet, och jag kände mig alltid trött," skriver fru Susan Fifick i Spangler, Pa. "Sedan jag förbrukat två flaskor av dr Peters Kuriko, kände jag mig som pånyttfödd; jag arbetar nu med lätthet." Denna ryktbara örtmedicin befordrar ämnesomsättningen och bygger upp systemet. Fråga ej efter den hos apotekaren; endast speciella agenter kunna tillhandahålla den. Tillskriv Dr. Peter Fahrney & Sons Co., Chicago, Ill.

Levereras tullfritt i Canada.

Hade smaken inställd. Byråchefen är på inspektionsresa och avlägger därvid visit hos en av sina högre ämbetsmän. Frun i huset anser sig böra bjuda på någonting.

— Får jag bjuda herr byråchefen på en kopp té?

— Tack, inte té!

— Kanhända en kopp kaffe?

— Tack, inte kaffe!

— En kopp chokolad då?

— Ja, då vet jag inte något annat än whisky och soda.

— Tack, inte soda!

Bofors Nobelkrutfabrik i Karlskoga har eldhärjats. Skadan uppgår till en miljon kronor.